

[Stats- og udenrigsministeren.]

Det forholder sig på samme måde med beskæftigelsen. Det ærede medlem hr. Bundvad nævnte i sin tale i dag tallene for den gennemsnitlige arbejdsløshed her i landet under regeringen Erik Eriksen og i 3 år af vor regeringsperiode, og det kan jo ikke blive ved at være en hemmelighed, at det er i den socialdemokratiske regeringsperiode, at ledigheden har været mindst. Jeg tilføjer og gør det gerne, at både jeg og regeringen finder, at ledigheden ikke har været lav nok, at arbejdsløsheden stadig er for høj her i landet, og at dette er et af de mest alvorlige problemer, vi har at arbejde og kæmpe med i den kommende tid. Det gælder særlig i visse jyske områder.

Det er så meget mere glædeligt, at også beskæftigelsessituationen har bedret sig mærkbart gennem de seneste måneder. Vi skal adskillige år tilbage for at finde så lav en arbejdsløshed, som vi har haft i de sidste måneder.

Jeg er naturligvis fuldt ud bekendt med, at en stor del af denne beskæftigelsesforbedring skyldes mild vinter og tidligt forår — men det kan vi vel i fællesskab glæde os over. Og så gælder det endda ikke hele forbedringen. Den voksende industriproduktion har ført en stigende beskæftigelse med sig. I øjeblikket kan vi vel regne med, at beskæftigelsen i industrien ligger ca. 5 pct. højere end på samme tid i fjor. Lad mig også nævne industrieksportens fortsatte vækst. Siden 1953 er den samlede industrieksport vokset med over 1 milliard kr. eller med mere end 70 pct. Jeg skal undlade her at drage sammenligninger med den forrige regerings periode, for der er jo ingen af os, der, når alt kommer til alt, er i tvivl om, at vi på disse punkter i væsentlig grad er afhængige af de konjunkturer, vi har at regne med i udlandet, og at det spiller en betydelig rolle. Jeg er klar over, at gunstige afsætningskonjunkturer har medvirket til den betydelige stigning, der er sket i denne regerings periode, men jeg synes dog ikke, at det tyder på, at vor produktionsevne

og vor konkurrenceevne er gået helt rabundus.

Det er rigtigt, at valutastillingen er blevet forringet med omkring 500 mill. kr. siden 1953, men det er ikke rigtigt, at de forholdsregler, som blev gennemført, særlig i marts 1955, ikke har hjulpet. Jeg skal undlade at bringe citater fra den pressediskussion, der har været omkring dette anliggende; det er meget let at gøre det, men jeg skal nøjes med at sige, at hele forringelsen i valutastillingen skete indtil sommeren 1955, samtidig med at produktion og beskæftigelse blev stærkt forøget, og derefter indtraf der en væsentlig forbedring. Denne forbedring er af nationalbanken — nationalbanken, som flere af de ærede ordførere jo i anden forbindelse gerne vil citere — opgjort til ca. 300 mill. kr. I det sidste års tid har der været opgange og nedgange, hvad der ikke er mærkeligt, når vi tænker på de prisstigninger, som Suezkrisen har påført vor import, og når vi tænker på den sidste tids nedgang i eksportpriserne.

Når man betragter valutastillingen, bør man i øvrigt ikke se bort fra, at den offentlige gæld til udlandet i samme tidsrum er blevet nedbragt med ca. 550 mill. kr., hvilket betyder, at Danmarks status over for udlandet som helhed ikke er blevet forringet.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller havde en, skal vi sige venlig-sarkastisk bemærkning om, at vi havde Europas højeste rente. Det er nu ikke rigtigt; renten er, så vidt jeg ved, højere både i Finland og i Vesttyskland, men jeg vil gerne indrømme, at renten ligger højere, end vi fra regeringens side havde ønsket det. Det forholder sig ganske enkelt sådan, at vi har måttet bøje os for den økonomiske nødvendighed. Hvad jeg har svært ved at forstå i denne forbindelse, er imidlertid, at netop det ærede medlem hr. Aksel Møller vil rette bebrejdelser mod os i den anledning. For de konservative har det jo længe været et stærkt udtalt ønske, at renten blev benyttet aktivt i den økonomiske politik. I vor